

A woman with long brown hair, wearing a red coat and a floral dress, is smiling and holding a light-colored hat. The background features the Big Ben clock tower in London, with a river and a bridge in the foreground. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. There are several large, out-of-focus circular light spots (bokeh) scattered across the image.

LAURA KALLIO

RAKKAUDEN
TUHAT TIETÄ

Laura Kallio

Rakkauden tuhat tietä

SAGA Egmont

Rakkauden tuhat tietä

Cover image: Shutterstock
Copyright ©2005, 2025 Laura Kallio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727288413

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. Floor, DK-1120 Copenhagen

Nainen myöhässä

Olin juuri juoksemassa alas sairaalan portaita, kun kännykkä soi.

Pahus, lipsahti mieleeni, sillä Jani ei pitänyt myöhästelystä ja minulla oli jo kamala kiire.

Oli käsillä sen päivän ilta, jolle minä olin suunnitellut minulle ja Janille yhteistä illallista ja paljastuksia.

Kännykkä jatkoi vaativasti Peppi Pitkätossun tunnarilla. Koe-tin olla itsekin maailman vahvin – tai taitavin – nainen, kun yritin yhtä aikaa aukaista henkilökunnan ovea ja kaivaa laukusta kännykkää. Tuloksena oli, että kännykkä mätkähti jäätikölle ja sätki hullunkurisesti. Kun vihdoin sain sen poimittua käteeni, olin valmis ampumaan suustani pistäviä nuolia.

– Haloo, huusin luuriin ja kuulostin varmasti juuri niin harmistuneelta kuin olinkin.

Kännykän toisessa päässä ei oltu vastaamisen kanssa yhtään sen nopeampia kuin minä omani. Ratisi ja suhisi. Lopulta kuulin yllättävän terävän miesäänänen kysyvän nimeäni.

– Puhelimessa, kyllä, vastasin kuuluvasti.

Pakkohan moisesta salaperäisyydestä oli kiinnostua – vihaise-
nakin. Puhelu tuli selvästi jostakin hyvin kaukaa.

Äkisti rätinä hävisi ja äänet alkoivat kuulua selvemmin. Sa-
malla kuulin myös nimen, jota en olisi välittänyt kuulla.

– Täällä on Tuomas Kataja. Soitan sinulle siitä vanhasta
asiasta. Jos se on yhä mielessäsi.

Harmin puna kohosi kasvoilleni. Kiihdytin vauhtia ikään kuin
olisin voinut juosta karkuun puhelimen toisessa päässä odottavaa
otusta, joka halusi kuulla vastaukseni ilmeisen kiihkeästi.

– Kyllä minä muistan, mutisin, sillä en osannut valehdella äk-
kihyökkäyksessä.

Tuomas Kataja näytti tietävän sen.

Tiesin, mitä tulisi seuraavaksi. Tiesin täsmälleen, sillä kyseessä
ei ollut ensimmäinen kerta, kun Tuomas Kataja – anteeksi – toi-
mittaja Tuomas Kataja soitti minulle. Itse asiassa kyseessä ei ollut
edes toinen tai kolmas kerta. Itse asiassa en ollut pysynyt laskuissa
siinä, montako kertaa olin kuunnellut tuota samaa vaativaa ja it-
sevarmaa miestä kännykän kautta. Kerran hän oli jopa iljennyt
ilmestyä toimistooni – haastavana ja harmillisen rohkeana.

– Ei tilanne ole edennyt vielä mihinkään suuntaan. Näiden
asioiden kanssa ei pidä hoppuilla. Minähän olen luvannut ottaa
yhteyttä, kun saan selvityksiä, totesin luuriin, kun olin kuunnellut
miehen puhetta totutut viisi minuuttia.

Mies oli sinnikäs. Se minun oli pakko myöntää hänelle eduksi.
Hän oli myös varma asiastaan. Ongelma oli siinä, että hänen sin-
nikkyytensä ja tonkimisensa olivat jo nyt sohimassa vesiä, joissa
uivat suuret kalat, sellaiset hait, että minä itse uiskentelin mie-
luummin uima-altaassa keltaisten kumiankkojen kanssa.

– Tällaisen asian kanssa ei pitäisi leikitellä, Tuomas Kataja jat-
koi. – Tämä on polttava juttu ja vaatii tulla kaikkien kuultavaksi.

En minä tarvinnut Tuomas Katajaa kertomaan tuota kaikkea minulle. Kyllä minä tiesin jutun polttavuudesta ja ihmisten oikeudesta tietää. Minä olin sattumoisin lääkäri, joka sattumoisin tiesi aika paljon lääkefirmojen tavasta toimia. Sattumoisin toisinaan arveluttavasti.

Mieleni teki painaa kännykkä kiinni ja heittää se takaisin käsilaukun pohjalle. Kello oli aivan liian paljon. Jani odottaisi jo työpaikkansa ovella ja olisi hapan kuin vanha viinirypäle. Minun suuret suunnitelmani ja romanttiset illalliseni hautautuisivat pian karmean riidan alle.

– Kuule, voinko soittaa sinulle, vaikka viikon päästä, yritin. –
Sitten olen varmasti jo paljon viisaampi.

Onnekseni Tuomas Kataja ei kuullut hätää äänessäni ja nieli syöttini.

– Okei, kyllä se käy. En minä halua sinua jahdata, mies totesi armeliaasti ja toivotti minulle hyvää illanjatkoa.

Tunsin ison piston siellä, missä omatuntuni asustaa: sydämesäni. Tuomas Kataja oli todellakin niellyt syöttini. Että minä soittaisin hänelle viikon päästä uudelleen. Mutta hänellä, edes hänellä, nuuskijalla parhaasta päästä, ei ollut tietoa siitä, että viikon päästä minä en enää tallustaisi kännykkäni kanssa suuren sairaalamme käytäviä enkä jäisiä parkkipaikkoja. Minä olisin jossakin – ihan muualla.

Painoin kaasua heti, kun pääsin ulos valtavan parkkipaikan monimutkaisista systeemeistä. Jani olisi odottanut minua jo ainakin varttitunnin ja olisi mustanpuhuva. Hänen luonteensa ei sietänyt odottelua eikä aikataulujen muutoksia. Valitettavasti ne molemmat kuuluivat oleellisena osana lääkärintyöhöni.

Radiossa pauhasi Popeda kaasua komisario Pepposelle sa-

malla, kun minä kurvasin moottoritiele ja kiihdytin 120:een. Toivoin, että poliiseilla olisi muuta tekemistä kuin kyttyä poikaystäviensä luokse ajavia kiireisiä tyttöystäviä. Voisivathan he ihan oikeasti jahdata todellisia rosvoja. Niin kuin niitä, joista Tuomas Kataja oli soittanut vain muutama minuutti sitten.

Tuomas Kataja oli oikeassa: totuuden piti tulla ilmi. Mutta minä en halunnut, että se tulisi ilmi minun kauttani. Mies saisi selvittää sotkun itse tai turvautua johonkuhun kokeneempaan ja viisaampaan lääkäriin, sellaiseen, joka osasi pelata lääkefirmojen ja laboratoriodien ja kokeiden välisessä viidakossa paremmin kuin minä.

Minulla oli muita suunnitelmia ja paljon unelmia tulevaisuutta varten. Minun unelmiini ei kuulunut leikkiä Katajan haluamaa neiti Etsivää, vaan aivan toisenlaista sankaritarta. Se unelma oli nyt lähempänä kuin koskaan. Jos vain Jani hyväksyisi sen.

Kun kaarsin suuren kansainvälisen tutkimuslaitoksen pihaan, Jani seisoj lasioven edessä juuri niin ärtyneen näköisenä kuin sie-luni silmissä olin nähnyt. Hänellä oli salkku kädessä ja kannettava toisessa. Näytti siltä, että hän olisi halunnut potkia maassa lojuvia kiviä, mutta niin ei kuulunut tehdä tähtityöpaikan pihassa.

Sen sijaan omaan tyttöystävään oli hyvä purkaa kaikki kiukku.

– Voi jumalauta. Sinäkin olet kunnolla myöhässä. Koko päivä on ollut yhtä helvettiä, eikä tästä nyt pääse ajoissa edes syömään, mies huusi ennen kuin oli kerinnyt asettaa kannettavansa ja salkkunsu auton takapenkille.

– Sori vain, mutta en minä voi jättää potilasta ja sanoa tälle, että herra insinööri odottaa palatsinsa edessä, mutisin takaisin.

Olisin voinut valita sanani toisin, hyvittelevämmin, mutta en jaksanut. Minullakin oli ollut koko päivä yhtä helvettiä. Jos Jani

joskus edes kävisi ensiavussa ja päivystyksessä, hänellä voisi olla parempi käsitys siitä, mitä on kiire, jossa on kyse ihmishengistä eikä jonkun vipstaakelin suunnitteluaikeista.

Jani istuutui pelkääjän paikalle. Syvä hiljaisuus laskeutui ylemme, kun käänsin auton ja lähdin ajamaan kotiamme kohti. Annoin radion huutaa lisää kasarimusiikkia. Popeda oli vaihtanut Yöhön. Puuttui vain, että olisi alkanut kuulua jotain sellaista kuin J. Karjalaisen Oi mikä ihana ilta. Biisillä oli minuun yhä outo vaikutus. Saman hitaan tahdissa olimme tanssineet ensimmäisen kerran Janin kanssa kaulakkain joissakin vanhoja hittejä muistelevissa bileissä.

Kun pääsimme vihdoin perille ja nousimme – yhä painostavan hiljaisuuden vallassa – autosta, mietin kuumeisesti, mitä minun olisi tehtävä.

Minä halusin puhua Janin kanssa. Asia ei voinut enää odottaa.

Mutta minä en voisi puhua Janin kanssa, jos lähtöasetelma oli jo valmiiksi toivoton. Miten mies koskaan ymmärtäisi minun suurta salaisuuttani, minun unelmani toteutumista, jos hän ei ymmärtäisi sitä, että lääkäri myöhästyy aina silloin tällöin muuttaman minuutin sovitusta?

Postilaatikko oli tyhjä. Rivitalomme pihalle leikki muutama lapsi. He koettivat kaivaa vielä jäistä hiekkalaatikkoo ja valmistaa mak-salaatikkoo, niin kuin kaikkein pienin mesosi itseksensä.

Lapset olivat suloisia, niin karsean likaisia ja liejuisia, mutta suloisia.

Mieleeni tulvahti jotain lämmintä ja kaunista. Onnen huumassa aloitin:

– Jani. Ajattelin, että menisimme tänään ulos syömään.

En minä ollut ihan niin ajatellut, mutta suunnitelmat oli tehty

muuttamista varten – tilanteen mukaan. Osasin joustaa ja osasin taipua. Osasin myös keksiä uusia ideoita ja ajatuksia, jos ensimmäinen tuntui menevän puihin. Oli ihan yhdentekevää, söisimkö kotona kynttilänvalossa vai tunnelmallisessa ravintolassa. Tärkeintä oli, että saisin puhua Janille kaikessa rauhassa.

Janin vastaus oli tuhahdus. Kysyin uudelleen, ikään kuin hän ei olisi muka kuullut kysymystäni.

Mies ei ilmeisesti kehdannut enää pullikoida vastaan vaan rikoi hiljaisuutensa. Hän käänsi avainta kotioivessa ja mutisi:

– Mennään vain. Eihän kotona kuitenkaan ole mitään.

Voi minun Janiani, naurahdin katkerana mielessäni. Ei riitä, että suostuu toisen pyyntöön. Aina se pitää kuitenkin saada käännettyä toisen halvennukseksi tai oman edun tavoitteluksi. ”Eihän kotona kuitenkaan ole mitään.” Eipä tietenkään, kun kukaan ei ollut ehtinyt kauppaan. Ei siis kiireinen ja huono lääkärivaimoke.

Pyyhin kuitenkin Janin sanat mielestäni ja päätin olla kehittämättä uutta sanasotaa. Nyt oli hoidettavana paljon tärkeämpiäkin asioita.

Toivoin koko sydämestäni, että Jani tulisi innostumaan kertomastani yhtä paljon kuin minä itse.

Laitoin levyn soimaan. Valitsin tarkoituksella kokoelman, jossa oli meidän molempien lempimusiikkia. Napsautin kahvinkeittimen päälle ja kävin sohvalle juuri tulleen naistenlehden kanssa.

– Onko sinulla joku tietty paikka, johon haluaisit mennä, Jani kuului huutavan yläkerrasta.

Mies oli selvästi rauhoittunut ja yritti sovintoa siinä missä minäkin.

– Ei. Minä ajattelin, että sinä saat valita, huutelin takaisin ja

koetin kuulostaa mahdollisimman iloiselta ja ennakkoluulottomalta.

Kuulin, kuinka Jani lähti laskeutumaan rappusia alas. Hänen jäntevät jalkansa tömistelivät puupintaa vasten kevyesti kuin metsästäjällä. Tiesin täsmälleen, miltä mies näytti. Hänen vaalea tukkansa oli aavistuksen verran sekaisin, sillä hän oli riisunut työvaatteet, puvuntakin, kravatin ja kauluspaidan ja vaihtanut rennompaa ylle. Hänen silmissään oli jo leppoisa katse, mutta niiden takana kävi kuitenkin kova kuhina: tuntui, että Janilla oli aina menossa aivoissa jonkin häkkyrän suunnitelma. Häntä ei saanut revittyä töistä pois kuin juottamalla kunnan humalaan. Silloinkin saattoi seurauksena olla käsittämätöntä paatosta, josta ei ymmärtänyt kukaan mitään, ei edes itse Einstein.

– Kuule, mitä jos mentäisiin testaamaan se uusi intialainen? Se, joka on avattu keskustaan?

Jani oli kiertänyt sohvan selkänojan taakse ja katseli minua yläpuolelta suoraan silmiini. Hänen sinertävässä silmissään oli jo innostunut tuike.

– Mennään vain. Intialainen kuulostaa hyvältä, vastasin.

Jani pyörähti ympäri ja alkoi kaataa meille kahvia. Hän oli jopa ruvennut laulamaan levyltä kuuluvaa Claptonia.

En hennonut kertoa Janille, että olin jo kerran käynyt intialaisessa ja että sen hurjan tulinen ruoka oli saanut minut voimaan pahoin. Tuolloin olin ollut syömässä Teijan kanssa. Hymähdin itsokseni, kun tajusin, mitä olimme olleet tekemässä ravintolassa: suunnittelemassa sitä, mistä en ollut kertonut Janille vielä sanaakaan.

Kun olin hörppinyt ison Mikki-kupillisen kahvia maidon kera ja

lukenut lehteni, lähdin yläkertaan. Tiesin, että Jani istuisi tietokoneen äärellä.

Olimme seurustelleet Janin kanssa viisi vuotta. Olin tutustunut häneen joissakin älyttömissä opiskelijabileissa, joissa oli bailattu kovaa ja kännissä. Jani oli käynyt erikseen kommentoimassa hervotonta esitystäni ja tanssiversiotani Madonnan hitistä Like a Virgin.

Viidessä vuodessa oli tapahtunut paljon. Olimme muuttaneet pian yhteen ja eläneet niin kuin nuori pari aina: rakastuneina ja onnellisina. Olimme harrastaneet paljon yhdessä ja viettäneet aikaa mieluummin kaksistaan tai vain parin hyvän ystävän kanssa kuin bailuja ja jameja kierrellen.

Rivitalo, jossa nyt asuimme, oli hankintamme parin vuoden takaa. Olimme vihdoin uskaltaneet ottamaan pankkilainaa, sillä olimme saaneet kumpikin hyvän työpaikan. Jani suunnitteli vempaimiaan, ja minä hoidin potilaitani ensiavussa ja päivystyksessä.

Opiskelujen loputtua rahatilanteemme oli parantunut huomasti. Olimme saaneet kivuttomasti lainan kolmioomme ja pysyneet jopa remontoimaan sen mieleiseksemme. Minä olin saanut takan, josta olin haaveillut jo pikkutyttönä, ja Jani oli saanut työhuoneen, jonka siivoaminenkin oli minulta kielletty.

Uudet työt ja uudet menot sekä meidän molempien varsin kunnianhimoiset luonteemme olivat tehneet sen, että meillä ei ollut enää niin paljon yhteistä aikaa kuin aikaisemmin. Kotona ollessammekin tuntui siltä, että halutti olla yksin ja tehdä hyvin pieniä asioita. Minä luin lehtiä ja hoidin kukkiani. Jani istui tietokoneensa edessä ja teki jotain, josta en todennäköisesti olisi käsittänyt mitään.

Kävimme enää vain harvoin yhdessä ulkona. Jos joku pyysi tai

Rakkautta, lääketiedettä ja uusia alkuja säihkyvässä Lontoossa.

Saana Kaartinen on menestyvä lääkäri, joka on saanut kauan toivomansa paikan lontoolaisessa tutkimusryhmässä. Saanan harmiksi poikaystävänsä Jani suhtautuu lähtöön kuitenkin penseästi ja aikoo jäädä Suomeen. Onneksi suurkaupungissa on helppo uppoutua kiinnostavaan työhön ja unohtaa kaikki muu, erityisesti kiukuttelevat miehet.

Lontoossa Saana toivoo karistavansa kannoiltaan myös sinnikkään mutta ärsyttävän karismaattisen toimittaja Tuomas Katajan. Mies on jo pitkään kättänyt Saanalta tietoa lääketeollisuuden varjopuolista, vaikka tarjolla olisi varmasti kokeneempiakin lääkäreitä haastateltavaksi. Voisiko Katajan yhteydenottojen taustalle olla muutakin kuin ammatillista tiedonhalua?

Laura Kallio on paljon ihastuttavia romanttisia tarinoita kirjoittanut kirjailija.